

[Jes Lunde]

Det er jo også sådan, hvis man tager de problemer, der er i mange lande i øjeblikket – hvor over halvdelen af landene i det europæiske samarbejde har enten for stort et underskud på statsfinanserne eller for stor en offentlig gæld i forhold til Maastricht-Traktaten – at hvis de skulle stramme deres økonomiske politik så meget, at de i 1994 kunne leve op til kravene i Traktaten, ville det give en eksplosion i arbejdsløsheden i Europa.

Det ville være en katastrofe, hvis man tog disse kriterier alvorligt, så det håber jeg sandelig ikke at man gør. Jeg håber, man er parat til en nyorientering, hvor man meget mere fleksibelt afvejer sin økonomiske politik – ikke sætter balancen over styr, ikke begiver sig ud i en vild inflation, men er parat til at prioritere beskæftigelsen på en ansvarlig måde – i stedet for at stirre sig blind på en inflationsbekæmpelse, som kan risikere at give voldsomt meget større problemer i den samlede økonomi og voldsomt meget større arbejdsløshed, hvis man køber det så stift, som Milton Friedmann og andre monetarister engang anbefalede det.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Uanset om SF fastholder kun at ville have en lidt større inflation, så duer det ikke, for inflation er pr. definition tyveri: Pengene bliver mindre værd, og man snyder nogen. Man indgår kontrakter, lønftaler osv., og selv om man har indgået dem til en bestemt værdi, så har pengene ikke den samme købekraft, den dag man skal bruge pengene.

Så det er at snyde på vægten, og det skal vi væk fra at gøre, og vi skal væk fra, at stater bruger det som et styringsmiddel, for man snyder befolkningen.

Hr. Jes Lunde refererer så til Tyskland. Men hvis ikke Tyskland havde haft så behård en styring af sin økonomi, havde man så været i stand til at løfte den opgave, det er at begynde at få hele det gamle DDR på fode igen? Den opgave er der intet andet land i verden der ville have været i stand til at klare.

Vi skal da være glade for, at tyskerne med deres behårdede finanspolitiske styring er i stand til at løse den opgave, for ellers havde DDR i dag været endnu et Østland med økonomisk krise og med problemer med hensyn til, at vi andre skulle foretage økonomiske do-

nationer osv. Derfor skal vi da glæde os over, at tyskerne med deres stramme økonomiske politik kan løfte sådan en opgave, og ikke brokke os over, at tyskerne fører den stramme økonomiske politik.

Jeg kan slet ikke acceptere hr. Jes Lundes argument om, at monetarismen har betydet arbejdsløshed osv. Nej, hvis man havde givet los og bare ladet økonomierne flyde rundt omkring, så havde man haft lande som Italien, der på et tidspunkt havde en inflation på flere hundrede procent om året, og hvor alting flød fuldstændig og den eneste, der havde glæde af det, var mafiaen.

Sådan nogle lande ønsker vi ikke at Danmark og andre skal udvikle sig til; så der er ikke noget alternativ til den behårdede finanspolitiske styring af tingene.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Fordi hr. Kim Behnke forsøger at afspore, hvad der er vores standpunkt, vil jeg gerne igen sige, at vi absolut ikke har nogen målsætning om en højere inflation.

Det, jeg siger, er bare, at den økonomiske politik altid er et valg mellem forskellige instrumenter. Det er en afbalancering af, hvilken udvikling man ønsker på forskellige poster: Hvordan med betalingsbalancen? Hvor stort et underskud kan man acceptere? Hvor stort et overskud er målet? Hvordan med inflationen? Hvordan med statsfinanserne? Hvordan med arbejdsløsheden? Osv. osv.

Dér siger jeg bare, at i den vægtning mellem de forskellige instrumenter, er det alt sammen vigtigt at holde øje med, og i vægtningen mellem de forskellige ting er arbejdsløsheden prioriteret alt for lavt i mange, mange år – ikke kun i Danmark, men i hele Europa.

Konsekvensen er jo også åbenlys: Man har fået orden på betalingsbalancen, man har fået lav inflation, man har fået lav rente, men arbejdsløsheden er en katastrofe.

Så det, at man har prioriteret sådan, at arbejdsløsheden ikke var så vigtig, er der i tusindvis af mennesker, der betaler prisen for i øjeblikket. Det synes vi er uacceptabelt, og derfor efterlyser vi en helt anden balance i den økonomiske politik, hvor arbejdsløsheden får en langt højere prioritet.